

Κοινωνικός ή Lifestyle Αναρχισμός

Του Αργύρη Αργυριάδη

Η πρώτη διαπίστωση που θα μπορούσε να γίνει είναι ότι η αναγκαιότητα μια τέτοιας συζήτησης – διάλογου– προβληματισμού δεν θα υπήρχε σε τέτοιο βαθμό στις μέρες μας, αν ο Αναρχισμός παρέμενε ένα κοινωνικό κίνημα & και δεν εμφανιζόταν σαν ένα μητροπολιτικό & νεολαιίστικο φαινόμενο.

Από το τέλος της δεκαετίας του 60 & μετέπειτα ο αναρχισμός συνδέεται άμεσα με την νεανική εξέγερση, ψυχολογικοποιείται ως έκφραση για αποκλίνουσες προσωπικότητες, ταυτοποιείται με την ανομία & την καταστροφή. Χάνοντας τα κοινωνικά χαρακτηριστικά του, ο αναρχικός χώρος αποκόβεται από τον κόσμο της εργασίας (πεδίο που είχε ιδιαίτερη βαρύτητα για τους αναρχικούς και προσέδωσε ένα σημείο πρακτικής εφαρμογής έναντι ενός υπερφίαλου ρομαντισμού: Βλέπε Ισπανία).

Από την δεκαετία του 80 και ύστερα, τα κατάλοιπα του Punk δημιουργούν μια στρατιά απογοητευμένων νεολαίων, η οποία στην συνέχεια αφομοιώνεται και γίνεται μόδα καταλήγοντας στην ενδυματολογική έκφραση ενός fashion (μοδάτου) αναρχισμού με βασικό χαρακτηριστικό την προβολή του αναρχικού άλφα σε κύκλο ως στιλιστική έκφραση.

Η δεκαετία του 90 βρίσκει τον αναρχικό χώρο να συρρικνώνεται ακόμα περισσότερο και να βρίσκεται διαρκώς σε μια ταυτολογική αναζήτηση που συνεχίζεται έως τις μέρες μας. Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, με το τέλος του υπαρκτού σοσιαλισμού, δημιουργεί στον αναρχικό χώρο μια νέα δυναμική, που άλλοι την εκλαμβάνουν ως ευκαιρία για συνέχιση του αγώνα με στόχο οι αναρχικές ιδέες επιτέλους να βγουν ξανά στο προσκήνιο. Ενώ στο αντίποδα, κάποια κομμάτια του αναρχικού χώρου, να θεωρούν την κατάρρευση του σοσιαλιστικού ιδεώδους σαν την αφετηρία για μια ενδελεχή μετεξέλιξη του αναρχικού προτάγματος και την δημιουργία ενός καινούργιου αναρχισμού, προσανατολισμένου στην νέα εποχή.

Στην πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα ο Αναρχισμός που είχε ήδη μεταβληθεί σε lifestyle Αναρχία, μετατοπίζεται ακόμα πιο πολύ και μεταστοιχειώνεται σε «Νέα Αναρχία» ακόμα πιο άγρια, πιο «μαύρη, μηδενιστική και «αντικειμενική» αφού είναι εναντίων όλων εχθρών και φίλων, αν υποθέσουμε ότι υπάρχουν.

Ως αποτέλεσμα, η έλλειψη στρατηγικής κατεύθυνσης, σε συνδυασμό με την ανάγκη επανακαθορισμού της ταυτότητας, οδήγησε πολλούς νέους επί το πλείστον αναρχικούς να στραφούν σε επιμέρους ζητήματα δευτερεύουσας σημασίας για τον κοινωνικό επαναστατικό αγώνα, δημιουργώντας ένα σκληροπυρηνικό τρόπο αντίληψης, θεώρησης & στάσης πραγμάτων, χαρακτηριζόμενο από τον αρνητισμό & την εσωστρέφεια.

Στον αντίποδα αυτό, αναρχικοί παλαιότερης γενιάς όπως ο Chaz Bufe το 1987 με το βιβλίο του «ακούστε αναρχικοί» ή ο Μ. Μπούκτσιν το 1995 με το «Κοινωνικός ή lifestyle Αναρχισμός», προσπάθησαν από την μεριά τους να αναλύσουν & να καταδείξουν αυτό το φαινόμενο, να προειδοποιήσουν και να κρούσουν τον κώδωνα, για τους κινδύνους που κατά την άποψη τους εγκυμονεί αυτή η νέα πραγματικότητα στον αναρχικό χώρο.

Είναι γεγονός πως η στροφή μεγάλου μέρους των αναρχικών της νέας εποχής, από τον κοινωνικό αγώνα στην εσωτερική αναζήτηση ενός εγωτικού τρόπου ζωής, η παρελθοντολογική ωραιοποίηση ενός ιδανικού μα πρωτόγονου κόσμου, φυτοφαγίας, παγανισμού, άρνησης της τεχνολογίας – της επιστήμης & της εκπαίδευσης, και γενικά επιστροφή προς τα πίσω καθώς και η μυθολογία της βίας, οδήγησαν τον αναρχικό χώρο να μοιάζει ως ένα κλειστό αντικοινωνικό γκέτο επαναστατημένων παιδιών χωρίς αιτία.

Σήμερα αρκετά χρόνια μετά την πρώτη έκδοση του βιβλίου του Μπούκτσιν & την πρώτη του μετάφραση στα Ελληνικά, το δίλλημα κοινωνικός ή lifestyle αναρχισμός, συνεχίζει όχι μόνο να απασχολεί τον αναρχικό χώρο σε τοπικό όσο και διεθνές επίπεδο, αλλά έχει πάρει διαστάσεις ενός πραγματικά ιδιαίτερα καυστικού ζητήματος.

Θα πρέπει να επισημάνουμε εδώ, ότι η διάγνωση των χαρακτηριστικών του lifestyle αναρχισμού της Αμερικής από τον Μπούκτσιν έχει κάποια κοινά χαρακτηριστικά με την Ελληνική πραγματικότητα χωρίς όμως να είναι και

εξ ολοκλήρου ίδια μιας και η Ελλάδα έχει σαφείς και διακριτές ιδιαιτερότητες. Ακόμα στην Ελλάδα δεν έχουμε φτάσει στο σημείο να χορεύουμε γυμνοί γύρω από φωτιές, νύχτες με πανσέληνο, εξυμνώντας την μια και μοναδική μάνα γη ως έκφραση του ύψιστου πρωτόγονου αναρχικού ιδεώδους.

Αλλά κάποιιοι ζητάνε την καταστροφή του ηλεκτρισμού ως επαναστατικό πρόταγμα. Έχουμε φτάσει όμως, να κάνουμε άλλα πράγματα όπως η θεαματική βία, η σύγκρουση για τη σύγκρουση κλπ. Να λασπολογούμε, να βιαιοπραγούμε μεταξύ μας και άλλες τέτοιες μορφές επαναστατικού μεγαλείου.

Παρ' όλες όμως τις μικροδιαφορές η ουσία παραμένει η ίδια: Ένα κοινωνικά αποκρουστικό αποτέλεσμα για το οποίο κανένας Αναρχικός δεν μπορεί να υπερηφανεύεται. Μερικά από τα χαρακτηριστικά (ψυχοκοινωνικά, γνωστικά & συμπεριφορικά) του Ελληνικού lifestyle αναρχισμού είναι:

Η μικρή ηλικιακή συμμετοχή (νεανικό σύνδρομο). Βραχεία χρονική παραμονή (6 μήνες – ένα χρόνο). Εσωστρέφεια & αυτοαναφορικότητα.

Έλλειψη κατανοητού οράματος. Υπερφίαλος ρομαντισμός.

Μανία Καταστροφής. Περιθωριοποίηση.

Αντικοινωνική συμπεριφορά.

Αντιεργασιακή ρητορική (ως προς την εργασία και τους εργαζομένους). Αντιοργανωσιακή πρακτική.

Εξεγερτισμός – ένοπλο, μυθολογία της βίας. Αμοραλισμός.

Μηδενισμός. Αποιδεολογικοποίηση. Μικροπαραβατισμός. Τυχοδιωκτισμός.

Ατομικισμός (το προσωπικό μου εγώ πάνω από όλα). Σεκταρισμός & ψευτο ομαδοποιήσεις –λυκοφιλίες. Απαξίωση των συντροφικών σχέσεων & της αλληλεγγύης. Πρακτικισμός και σοβαροφάνεια.

Ετικετοποίηση – Εξοστρακισμός – Διαπόμπευση.

Αβδερητισμός (Ακατάληπτη & αυθαίρετη φρασεολογία – γλώσσα). Αποσπασματική – θεαματική παρουσία.

Φημολογία – κουτσομπολιό & επαναστατική μυθιστορία. Αντιεπιστημονισμός.

Ακραίος Χερμπαλισμός.

Αντιεμπορευματισμός & αντί ΜΜΕ. (ως άλλοθι).

Επανερχόμενοι πάλι στο βιβλίο του Μπούκτσιν με μια προσεκτική ανάλυση, διαπιστώνει κανείς, ότι πρόκειται για την προσπάθεια ενός από τους τελευταίους παραδοσιακούς αναρχικούς να υπενθυμίσει και να υπερασπίσει τις χαμένες αξίες του κλασικού αναρχισμού. Άλλωστε ο Μπούκτσιν διακατέχεται από την μνήμη του Ισπανικού εμφυλίου και των Ισπανών αναρχικών εργατών της CNT, πράγμα που δεν έκρυψε ποτέ στη ανάλυση του. Σε αντίθεση με την νέα γενιά Αμερικάνων αναρχικών του lifestyle νεωτερισμού που οι ιστορικές τους μνήμες είναι αποτέλεσμα του χιτισμού, των ναρκωτικών, του ελεύθερου έρωτα, του πολέμου του Βιετνάμ, του Μάη του 68 και της αμφισβήτησης μέσα στην κοινωνία της αφθονίας του Αμερικανικού ονείρου. Μνήμες που εμπεριέχουν ένα ανύπαρκτο μαζικό Αναρχικό κοινωνικό κίνημα.

Ο Μπούκτσιν αποτέλεσε αναμφίβολα στο παρελθόν ένα θεωρητικό αποκούμπι για το αναρχικό κίνημα της εποχής του 70 και μετέπειτα μέχρι τις αρχές του 90. Με ένα σύγχρονο για την εποχή και για την θεματολογία του λόγο και βιβλία όπως ο «Αναρχισμός μετά την εποχή της σπάνης» (Post Scarcity Anarchism) ή αναφορικά με την κοινωνική οικολογία, & την ριζοσπαστικοποίηση της φύσης προσπάθησε να συνδέσει τον κλασικό αναρχισμό με την σύγχρονη εποχή της αφθονίας του μεταπολέμου.

Ο Μπουκτσιν ως ιδεολόγος αναρχικός πιστεύει στο επαναστατικό όραμα για την οικοδόμηση της νέας κοινωνίας, ένα όραμα που διακατέχεται από τον διαφωτισμό και έχει βαθιές ηθικές αξίες. Σε αντίθεση με την

διαρκή αντίσταση της lifestyle εξεγερτικότητας, την οποία εκτός από ανούσια, την θεωρεί κινηματικά επιζήμια για τον Αναρχισμό και αυτό φαίνεται στην ανάλυση του.

Ξεκινάει με αφετηρία τον διαχωρισμό της αυτονομίας ως ατομική, εγωιστική στάση από την δέσμευση για κοινωνική ελευθερία, που σύμφωνα με το πρότυπο του Μπούκτσιν θα πρέπει να διακατέχει το αναρχικό ιδεώδες. Διακρίνει στον lifestyle αναρχισμό ένα ατομικιστικό χαρακτήρα σε σχέση με το συλλογικό ζητούμενο που διακατέχει τον κοινωνικό (κλασικό) αναρχισμό. Όντας βαθιά αναρχοκομμουνιστής δεν μπορεί να μην παραμένει προσηλωμένος στην ανάλυση του στον αναρχισμό ως την αριστερή πτέρυγα «όλων των σοσιαλισμών», σε αντίθεση με τον αποκαλούμενο “μεταναρχισμό» ή τον «μετά αριστερό αναρχισμό», δυο βασικές εκφράσεις των lifestyle αναρχικών στην Αμερική.

Είναι αυτός ο «ηθικός σοσιαλισμός» που αναγορεύει ο Μπούκτσιν σαν την πεμπτούσια του κοινωνικού αναρχισμού (συνεχίζοντας την παράδοση του Κροπότκιν). Συνεπώς η lifestyle εκδοχή του αναρχισμού κατά τον Μπούκτσιν δεν είναι τίποτα περισσότερο από έναν εξειδικευμένο τυχοδιωκτισμό, με άλλοθι την αποστροφή προς την θεωρία, έναν μεταμοντέρνο αντιορθολογισμό – χαρακτηριστικό μιας βαθιάς εμμονής & εσωστρέφειας, με κατάληξη ένα αντιοργανωτικό απολιτικό και αντικοινωνικό χαρακτήρα. Όλα αυτά τα εξηγεί ως αποτέλεσμα της αλλοτρίωσης από το αστικό περιβάλλον. Αν και η ανάλυση του Μπούκτσιν είναι ιδεολογικά φορτισμένη καταλήγοντας για ορισμένους σε έναν «ενδεδεχόμενη δογματικό ντετερμινισμό», η ουσία της βασικής ανάλυσης είναι αρκετά επαρκής & περιγραφική για την κατανόηση του lifestyle αναρχισμού ως ψυχοπολιτικού φαινομένου.

Το lifestyle πρόταγμα δανείζεται από τον Φουκώ ένα λογικοφανές άλλοθι για καθημερινή «προσωπική ανταρσία στην βιοεξουσία». Αυτή η εργαλειακή χρήση έρχεται να συγκαλύψει την πολιτική γνωστική ασυμφωνία που διακατέχει το σύνολο των lifestyle αναρχικών. Κατανοώντας την αντίφαση μεταξύ λόγου – έργων & δράσης, προβάλλουν τον τρόπο ζωής ως ένα λυτρωτικό άλλοθι, για να εξορθολογισθεί το γνωστικό κενό της θεωρητικής συγκρότησης. Στην περίπτωση μας, δε είναι άλλο παρά μια επιμέρους, πεπερασμένη & κατ’επίφαση διακριτή, φαινομενική αντίληψη ως τρόπου ζωής. (πχ χορτοφαγία, αντιεμπορευματισμός, αντιΜΜΕ, εξεγερτισμός, κλπ) που οδηγεί στην απελευθέρωση. Με τον τρόπο αυτό εκλογικεύεται η εσωτερική αντίφαση & αναγάγετε ως ψευδεπίγραφη διαφορετικότητα. Στην συνέχεια η διατήρηση αυτής της ψευτόδιαφορετικότητας, λειτουργεί καταλυτικά ως εσωτερικός καταπιεστής στην επικοινωνία και τις σχέσεις, προβάλλοντας έναν φαινομενικά απόρθητο τοίχο άμυνας που οδηγεί το άτομο στον αντικοινωνισμό και την εσωστρέφεια.

Ένα βασικό χαρακτηριστικό αυτής της στρατηγικής που διέπει την lifestyle προσωπικότητα είναι η ανάδειξη του εγωισμού ως διαφορετικότητα. Στην συνέχεια όλα μεταβάλλονται κατά το ατομικιστικό δοκούν. Αντί το άτομο να γίνει πραγματικός φορέας της ιδέας (στην περίπτωση μας στον Αναρχισμό), αντίθετα διαμέσου του lifestyle γίνεται συνειδητή προσπάθεια η ιδέα να έρθει στα μέτρα του ατόμου και να παρουσιαστεί εκ νέου ως η απόλυτη αλήθεια. Με αυτή την Προκρούστεια λογική ότι περισσεύει κόβεται & απορρίπτεται. Φυσικά, η πρακτική αυτή, έχει σαν στόχο να ελαχιστοποιηθεί ο κόπος και το κόστος απόκτησης των αναρχικών αξιών, της επαναστατικής κουλτούρας και της απελευθερωμένης προσωπικότητας, με κάτι που μοιάζει ως αναρχικό αλλά στην ουσία είναι απλά αναρχούμενο. Ας μην ξεχνάμε ότι όλοι οι lifestyle αναρχικοί δεν αναφέρονται στον αναρχισμό ως πολιτική συγκρότηση αλλά στην αναρχία ως κατάσταση. Συχνά την προσδιορίζουν ως φυσική τάξη, την μετονομάζουν σε εντροπία ή απλά την αποκαλούν χάος, προσδίδοντας τις περισσότερες φορές έναν αυθαίρετο ορισμό και ερμηνεία. Πέφτοντας έτσι στην γνωστική παγίδα μιας φυσιοκρατικής ανταπάντησης φαιδρών επιχειρημάτων για το βασίλειο των μελισσών ή των ζώων ως δικαιολόγηση της εξουσίας, ανακαλύπτουν την υπεράσπιση της αναρχίας μέσα από την αταξία και την τυχαιότητα των θεωριών του χάους. Φυσικά η κοινωνική συγκρότηση και η πολιτική θεωρία είναι κάτι πολύ περισσότερο και δεν μπορούν να ερμηνευτούν απλοϊκά ως παράμετροι μιας διαφορικής εξίσωσης η οποία τείνει απλά στο άπειρο. Ούτε να προτείνεται γενικά και αόριστα η αταξία ως συνώνυμο της αναρχίας επικαλούμενη την «συμπαντική τάξη».

Κατά την γνώμη μου, ένα από τα σημαντικά λάθη του κομμουνισμού αλλά και του κλασικού αναρχισμού εν μέρη, είναι ότι ο άνθρωπος θεωρήθηκε ως ορθολογικό ον. Δηλαδή ότι ανάμεσα στον δύσκολο δρόμο της αρετής σε σχέση με τον εύκολο δρόμο της κακίας, ο άνθρωπος θα επιλέξει να μείνει ενάρετος. Ότι σε σχέση με την απληστία του άδικου θα επιλέξει το «φτωχό πλην τίμιο» δίκαιο. Σε σχέση με την θελκτική εικόνα της αλλοτρίωσης θα επιλέξει τον βαρετό και άχαρο δρόμο του αυτοκαθορισμού. Αυτό όμως τελικά δεν ισχύει, ο άνθρωπος επιλέγει στην πλειονότητα το ευκολότερο, έστω και αν αυτό πλησιάζει την ανηθικότητα.

Φυσικά όσο και αν αυτό φαντάζει καθολικό στις μέρες μας, συνεχίζουν να υπάρχουν ακόμα αυτοί οι «ρομαντικοί» ετερόδοξοι άνθρωποι που οραματίζονται την κοινωνική απελευθέρωση και απαρτίζουν τα διάφορα επαναστατικά κινήματα. Στην κατηγορία αυτή δεν μπορούν να συμπεριληφθούν εύκολα και οι φιλάρεσκοι υποστηρικτές του lifestyle αναρχισμού. Σε μια εποχή φτηνού & γρήγορου φαγητού και με λιγγυδείς ταχύτητες της πληροφορίας, για τον lifestyle αναρχικό αυτό είναι και το καθοριστικό ζητούμενο. Αποδεχόμενοι το νεοελληνικό μοτό: «Ότι φάμε, ότι πιούμε κι ότι αρπάξει ο κώλος μας», τις περισσότερες φορές προασπίζονται το εύκολο, το γρήγορο, το πρόχειρο, το ότι νάνε και το τζάμπα. Κατά συνέπεια ο ηρωικός lifestyle αναρχικός θα επιλέξει την τεμπελιά και θα την αποκαλέσει άρνηση στο σύστημα. Θα επιλέξει την καταστροφή και θα την βαφτίσει εξέγερση, θα ονομάσει την κλεψιά, απαλλοτρίωση. Την βία-αυτοδικία. Την ανέξοδη για τον ίδιο, τζάμπα διασκέδαση – αντιεμπορευματισμό. Την έλλειψη προτάσεων –ΑντίΜΜΕ Θα επιλέξει την ευκολία της προσωπικής αυτονομίας έναντι της συλλογικής δέσμευσης για ελευθερία. Ως θιασώτης της ευκαιριακής και αποσπασματικής μελέτης θα αποκηρύξει την εκπαίδευση και την μεθοδολογική προσέγγιση ως αυθεντία. Θα κατηγορήσει την συνολικά επιστήμη και θα στραφεί στον χερμπαλισμό. Θα αποδεχτεί το χάος ως θελκτικότερο πρόταγμα από την σοβαροφανή και ανιαρή ελευθερία του αναρχισμού. Θα προτιμήσει την ανομία από την αντιεραρχική οργάνωση. Θα επιδιώξει τα δικαιώματα και όχι τις υποχρεώσεις του να είναι κάποιος Αναρχικός. Άλλωστε η ηθογονική αιτίαση του κοινωνικού αναρχισμού είναι ασύμβατη με τον ατομικιστικό αμοραλισμό. Για να μεταβληθεί έτσι σε μια σκιά του ετερόδοξου εαυτού του, με την προσδοκόμενη ταυτότητα να γίνεται ο εσωτερικός καταπιεστής, που αντί να οδηγεί στην απελευθέρωση, θα εγκλωβίσει τον lifestyle αναρχικό στην αλλοτρίωση και τον αντικοινωνισμό. Η εσωστρέφεια και η ατομική αντικοινωνική συμπεριφορά του, θα τον ψυχολογιοποιήσουν και θα τον μεταβάλουν ως σύνολο, σε μια ατέρμονη παλινδρόμηση που θα εξελιχθεί ως αυτοεκπληρούμενη προφητεία.

Το τελικό αποτέλεσμα είναι η μετάλλαξη του αναρχικού, από κοινωνικό αγωνιστή σε μια αποκρουστική καρικατούρα βίαιης και αποκλίνουσας μητροπολιτικής προσωπικότητας (βασικά χαρακτηριστικά του lifestyle διπολισμού). Στο σημείο αυτό η όσμωση είναι τόσο μεγάλη που δεν υπάρχει καν η παραμικρή άμυνα. Εφόσον η αλλοτρίωση γίνεται στάση ζωής, τότε δικαιολογείται η καταστροφή, η ενδυματολογική ταυτότητα, η ακατάληπτη και αυθαίρετη γλώσσα, εξ ονόματος μιας κοινωνίας που αδυνατεί να ακούσει, που αρνείται να αποδεχθεί ότι το απελευθερωμένο αύριο θα έχει τα χαρακτηριστικά ενός περιθωριακού και τυχοδιωκτικού τρόπου ζωής. Εφόσον διανύουμε την εποχή των μεταλλαγμένων: ψάρια με γεύση κοτόπουλο, ραπανάκια σε σχήμα ροδάκινου, μεταλλασσόμενων υιών της γρίπης, το τέλος της ιστορίας και την αποϊδεολογικοποίηση, γιατί κάτι τέτοιο να μην σύμβαινε και στις ιδέες ή τα επαναστατικά κινήματα? Ο lifestyle αναρχισμός αποτελεί μια τρανή απόδειξη αυτής της μετάλλαξης. Μοιάζει εξωτερικά με τον αναρχισμό, χρησιμοποιεί τα σύμβολά του, μιλάει στις λέξεις του, αλλά όλα αυτά στην επιφάνεια, γιατί στο βάθος αποκαλύπτετε μια διαρκείς ασυνέχεια & ασυνέπεια λόγου, πράξεων και δράσης. Ο lifestyle αναρχικός όπως και τα περισσότερα μεταλλαγμένα προϊόντα είναι θεαματικός, μεγαλόστομος, αλλά συνάμα κενός, άγευστος, χωρίς ίχνος πολιτικού οράματος και ελπίδας που να εμπνέει.

Ένα φτηνό υποκατάστατο, ένα καρκίνωμα στο σώμα της κοινωνικής απελευθέρωσης και του θεμελιώδους Αναρχικού προτάγματος.

Σε αντίθεση με τον κομμουνισμό που προστάζει για ένα προλεταριακό εξισωτισμό «όλοι ίσοι και όμοιοι», ο ιστορικός Αναρχισμός βαθιά ανθρωπίνος, στάθηκε σε αυτή την ανθρώπινη υπόσταση διατυμπανίζοντας «όλοι ίσοι & διαφορετικοί». Είναι γεγονός ότι οι lifestyle αναρχικοί παρερμηνεύουν την αξία και την έννοια της

διαφορετικότητας σε αυτό που κατά περίπτωση τους βολεύει. Εφόσον λοιπόν αυτή η ισότητα θεωρείται πολιτικά δεδομένη, η προσφυγή στη διαφορετικότητα σηματοδότησε μια νέα αναζήτηση του νοήματος στην σύγχρονη μεγαλούπολη, ειδικά μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, με τον καπιταλισμό να είναι φαινομενικά ο νικητής της ιστορίας. Στην προσπάθεια τους να πουν ότι τίποτα δεν τελείωσε, οι lifestyle αναρχικοί εγκλωβίζονται στην υπερβατικότητα της δικής τους μεταμοντέρνας άρνησης, ως την μια και μόνη αλήθεια σε τέσσερις βασικούς άξονες:

- Οι “μετά αριστεροί αναρχικοί” που θεωρούν και βλέπουν την ανάγκη να ξεφύγουν από την ουρά της αριστεράς και να έρθουν στο επαναστατικό προσκήνιο. Ξεχνώντας όλη την προηγούμενη αναρχική ιστορία και αποκόβοντας όλες τις σοσιαλιστικές ρίζες και αξίες του κλασικού αναρχισμού.
- Οι μετά αναρχικοί να επαναπροσδιορίσουν τον αναρχισμό ως αναρχία, δηλαδή ως κατάσταση μέσα σε ένα αλλότριο, φαινομενικό και μπερδεμένο σήμερα, διαμέσου της φυγής από την νεωτερικότητα. Στην κατηγορία αυτή ανήκει και τα φαινόμενο της αντιεξουσιαστικής αποιδεολογικοποίησης που με πρόσχημα το κοινωνικό δημιουργούν ένα συνονθύλευμα αντικρουόμενων & αντιφατικών αντιλήψεων μεταμοντέρνας σύνθεσης.
- Οι πρωτογονιστές που επιζητούν την καταστροφή του πολιτισμού και την επιστροφή σε έναν κόσμο ονειρικό, πρωτόγονο, μυστικιστικό. Όπου εφόσον δεν υπάρχει τεχνολογία όλα τα ανθρώπινα πάθη εξαλείφονται ως δια μαγείας για αυτό και την επικαλούνται.
- Οι εγκλωβισμένοι μητροπολιτικοί ταραξίες, θεωρώντας ότι τα πάντα είναι δεδομένα, να συνεχίζουν μια απροσδιόριστη αντίσταση σπού ο κοινωνικός πόλεμος μετατρέπεται σε βεντέτα μεταξύ νεαρών και αστυνομίας.

Το διαχρονικό όμως όραμα του Αναρχισμού, είναι κατά την άποψη μου ξεκάθαρο και συντεταγμένο. Απλό στη σύλληψη μα δύσκολο στην εφαρμογή. Θέλει ατομική δέσμευση και συλλογική δράση. Είναι συνειδητή επιλογή, με διάρκεια, συνέχεια όπως και συνέπεια και δεν στηρίζεται σε μια στιγμιαία χαοτική τυχειότητα. Είναι αταξικό και όχι αταξιακό. Επιζητά την αυτορρύθμιση και όχι την ανομία. Είναι ηθικό αλλά όχι ηθικολάγνο. Η κοινωνική απελευθέρωση δεν σημαίνει επιστροφή στα σπήλαια, στην εποχή του χαλκού ή στις τροφосуλλεκτικές κοινωνίες. Δεν σημαίνει παντελή άρνηση της τεχνολογίας, την απαξίωση της γνώσης & της επιστήμης ή έναν κόσμο τεμπελιάς και απόλαυσης.

Αντίθετα επιζητά την οποία σπίθα εξέλιξης, ανταλλάσσοντας την βουή της πόλης, με την ηρεμία της κοινοτικής ζωής. Την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς και αντικατάσταση της από την συντονισμένη αυτοοργάνωση. Την ενεργοποίηση από την πολιτική παθητικότητα στην αυτοδιευθυνόμενη χειραφέτηση. Δεν επιδιώκει τον αποκρυφισμό μιας απροσδιόριστης φύσης, αλλά την ανοικτότητα των ανθρώπινων σχέσεων διαμέσου της κοινοτικής συμβίωσης. Την συνεργασία και όχι την εξατομίκευση.

Σε αντίθεση με την lifestyle προσμονή για χαλαρές επαφές & σχέσεις, ο Αναρχισμός που δεν μπορεί παρά να είναι Κοινωνικός, γιατί πρέπει να είναι αποτέλεσμα της κοινωνίας, δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως μια ομιχλώδη αέρια μάζα η οποία τείνει να καταλάβει τον χώρο που βρίσκεται, έτσι γενικά και αόριστα. Αλλά σαν μια ευέλικτη ρευστή μάζα ιδεών η οποία μπορεί να αλλάζει σχήματα, να συμπιέζεται και να εξαπλώνεται χωρίς να χάνει ποτέ τα βασικά χαρακτηριστικά της. Ο Αναρχισμός έχει έμφυτη την ικανότητα να αντέχει και να εξελίσσεται χωρίς να χάνει την ουσία της ύπαρξής του.

Είναι αυτό το διαχρονικό πρόταγμα ότι «η αδικία σε έναν είναι αδικία σε όλους», που πρέπει να αποτελεί την απελευθερωτική σύνθεση του ατομικού και του συλλογικού, και όχι οι διατροφικές συνήθειες, η σεξουαλική προτίμηση, ένα μουσικό ρεύμα ή η εγωιστική ευχαρίστηση. Όπως και κάθε τι κοινωνικό, ο αναρχισμός δεν μπορεί να είναι μόνο συλλογικός ή μόνο εξατομικευμένος. Αν και στις μέρες μας η συλλογική δράση είναι το χαμένο ζητούμενο από την κοινωνική και ταξική σύγκρουση. Δεν αρκεί όμως μόνο αυτό, θα πρέπει και η συλλογική δράση να προέρχεται από την ατομική ανάγκη του ανθρώπου, χαρακτηριστικό που λειτουργεί εξατομικευμένα αλλά προέρχεται ως βασικό αντανακλαστικό της κοινωνικής συναναστροφής. Ο κοινωνικός

προσανατολισμός του αναρχισμού είναι το μόνο εχέγγυο που θα μας επιτρέψει να βγούμε και να επιδιώξουμε την απελευθέρωση μαζί με την ίδια την κοινωνία και όχι εξ ονόματος της. Μόνο έτσι θα επιτύχουμε ένα κίνημα που θα αξίζει περισσότερη προσοχής, υποστήριξης και θα αποτελεί πραγματικό κίνδυνο για την εξουσία.